

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

בפני כבוד הנשיא שמואל הרבסט

בעניין:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מיסוי וכלכלה
(ת"א)
ע"י ב"כ עוה"ד י. גולומב ועוה"ד נ.
בליקשטיין שחורי וגב' ת. בורשטיין
(מתמחה)

המאשימה

נגד

אריה דרעי
באמצעות ב"כ עוה"ד נ. תל צור ואח'

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם שבפניי, חבר כנסת עד לאחרונה ושר בממשלת ישראל בעבר, הודה והורשע במסגרתו של הסדר טיעון מוסכם בין הצדדים בעבירות של סיוע לעריכת הצהרה שאינה נכונה וזאת על פי סעיף 98 (ג) 1 לחוק מיסוי המקרקעין (שבח ורכישה), תשכ"ג – 1963 וכן עבירות של הגשת דו"ח וידיעות לא נכונות ללא הצדק סביר, אי הגשת דו"ח למס הכנסה ואי ניהול פנקסי חשבונות וזאת על פי סעיפים 216 (4), 216 (5) ו- 217 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש).

כתב האישום מלמדנו כי בשנת 2003 הקים הנאשם חברה שעיסוקה היה במתן שירותי ייעוץ, תכנון, שיווק ואסטרטגיה (להלן: "החברה" או "ד.ר.א.ר שירותי ייעוץ בע"מ") והחל מיום 11.3.13 נכנסה חברה זו להליך של פירוק מרצון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

ביום 2.2.10, רכשו הנאשם ורעייתו חלק ממגרש בשכונת גבעת שאול בירושלים וזאת תמורת סך של מיליון דולר ארה"ב.

במהלך שנת 2013 סיכם הנאשם עם אחיו, שלמה דרעי, כי ימכור לו את מלוא הזכויות הקיימות והעתידיות בבניין אשר נבנה על מגרש זה, והחוזה ביניהם נחתם ביום 1.9.13.

אלא, שחוזה זה גילה טפח אך הסתיר טפחיים באופן שמחיר העסקה אשר צוין בו עמד על 4.25 מיליון ₪, בעוד שהתמורה האמיתית עמדה על 1.6 מיליון דולר אשר שווים באותה העת לא פחות מ-5.78 מיליון ₪.

לאחר חתימת חוזה המכירה, הגיש שלמה דרעי ועו"ד ממושרדו, בשמו של הנאשם, ילדיו ורעייתו, טופס דיווח בדבר העסקה, אותו ערכו חתמו והגישו ללא הנאשם ורעייתו.

הטופס, אליו צורף חוזה המכירה, לא שיקף את מלוא פרטי העסקה.

הנאשם, אם כן, במעשיו ובמחדליו, גרם, ללא הצדק סביר, להגשת טופס לשלטונות מס רכוש, כאשר טופס זה הוגש במתכונתו החסרה, ובשל כך נמנע מרשויות המס להפעיל שיקול דעת על מנת לשום נכונה את העסקה. מכאן שהנאשם סייע לאחר, ללא הצדק סביר, לערוך הצהרה זו.

עד כאן - האישום הראשון.

האישום השני מלמדנו כי קרן פיננסית להשקעות בארה"ב אשר נקראת "גרין אושן" עסקה בגיוס משקיעים, ושילמה שכר טרחה למי שסייע בידה לעשות כך.

הנאשם, גייס את חברת 'South Ferry' להשקעה בחברת "גרין אושן", והיה זכאי לעמלת מגייס אשר שולמה לו מעת לעת כנגד חשבונות אשר הוציא בהתאם.

משנבחר הנאשם לכנסת ה-19, ביום 22.1.13, סיכם עם "גרין אושן" כי תגמוליו העתידיים מעמלת המגייס לה היה זכאי – יועברו לאחיו, מר שלמה דרעי.

בהתאם לסיכום זה, קיבל שלמה דרעי מ"גרין אושן" החל מחודש אפריל 2013 ועד מאי 2015, שמונה תשלומים אשר עולים יחד כדי 634,942 ₪.

הנאשם לא כלל את ההכנסה בסך 101,074 ₪ בדו"ח השנתי של החברה המשוך לשנת 2013 וזאת ללא הצדק סביר, וכן לא ניהל פנקסי חשבונות ולא הגיש את דוחותיה של החברה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

לרשויות המס לשנים 2014-2015 ללא סיבה מספקת, כאשר גובה ההכנסה המועלמת הינה בסך של 533,868 ₪.

בכך עבר הנאשם עבירות של הגשת דו"ח וידיעות לא נכונים ללא הצדק סביר, אי הגשת דו"ח ואי ניהול פנקסי חשבונות.

הסדר הטיעון וטיעוני הצדדים

הצדדים הודיעו כי הגיעו להסכמה לפיה יודה הנאשם בכתב האישום דנן ויורשע בעובדותיו. או אז, יוטלו עליו מאסר מותנה למשך 12 חודשים לתקופה של שלוש שנים והתנאי הוא שלא יעבור על העבירות בהן הורשע, וכן קנס כספי בסך של 180,000 ₪ או שנת מאסר בפועל תמורתו, כאשר דרך התשלום וצורתו ייקבע על ידי בית המשפט.

כמו כן הוצהר בהודעת ההסדר, כי ככל שיפר הנאשם את התחייבויותיו, תהא המאשימה משוחררת ממנו ולא תהיה מחויבת עוד לגדרי כתב האישום אשר הוגש.

עוד הביאו הצדדים לידיעתו, כי הנאשם החליט להתפטר מחברותו בכנסת ישראל, ועל כן היועץ המשפטי לממשלה, לא יטען לעניין הקלון בפני הערכאה הדיונית. כבר עתה יצוין, כי בדיון אשר התקיים בפניי ביום 25.1.22 הוצגה בפניי הודעת התפטרות מכהונה כחבר כנסת אשר הוגשה על ידי הנאשם ליו"ר הכנסת, ח"כ מיקי לוי, ואשר מועד מסירתה הוא ביום 23.1.22 בשעה 10:00, כך שהנאשם הגיע לדיון לאחר שהתפטרות זו נכנסה לתוקפה והוא אינו עוד חבר כנסת.

הצדדים טענו בפניי באותו הדיון טענות שונות, כל אחד לפי שיטתו ולפי דרכו, אך החוט החורז בטיעוניהם הוא כי מבקשים הם לכבד את הסדר הטיעון ולגזור על הנאשם את העונש אשר הוסכם עליו.

הנאשם בדברו האחרון, סיפר כי הוא נוטל אחריות על המיוחס לו וכי על אף שהתלבט רבות בינו לבינו, החליט בסופו של דבר לקבל עליו את הדין ולהימנע מניהול מייסר של הליך משפטי ארוך ומייגע שאת סופו לא ניתן לצפות.

עוד סיפר הנאשם כי עשה זאת בעצה אחת עם רבותיו ותוך שהוא לוקח בחשבון שיקוליו את מעמדו הציבורי ואת ציבור בוחריו אשר נתנו בו אמון.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

הנאשם סיכם את דבריו, ובסופם - עתר לקבלתו של הסדר הטיעון על כל חלקיו.

דיון והכרעה

הלכה פסוקה וידועה היא כי בית המשפט לא יתערב בהסדר טיעון אשר הוצג בפניו אלא במקרים נדירים וכאשר קיימים נימוקים מיוחדים וכבדי משקל לעשות כך.

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי האינטרס הציבורי מחייב את בתי המשפט לעודד הסדרי טיעון, וכי הסדר טיעון אשר נכרת בהתאם לכללים ועל פי שיקולים ראויים, מקצר את עינוי הדין של הנאשם ושל נאשמים פוטנציאליים ומסייע לרשויות אכיפת החוק בהעמדת עבריינים נוספים לדין ומבטיח ענישה בפרק זמן אשר אינו מרוחק בזמן ממועד העבירה. בנוסף, הכירה הפסיקה בכך שהסדר הטיעון חוסך את המשאבים הרבים המושקעים בניהול ההליך הפלילי וכי ישנו ערך מוסף כאשר העברייין מקבל על עצמו את האחריות למעשיו ולא בעת שהיא מוטלת עליו מבית המשפט (ראו ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1) 577, 607).

עוד קבע בית המשפט העליון, כי שיקול הדעת לעניין עריכת הסדר טיעון עם נאשם, מצוי בסמכותה המלאה והבלעדית של התביעה. התביעה היא אשר אמונה על בחינה קפדנית של מכלול השיקולים הצריכים לעניין, על עריכת שקלול מאוזן בין האינטרסים השונים, ועל קבלת ההחלטה ההולמת ביותר בנסיבות המקרה הקונקרטי העומד לפניה (בג"ץ 5961/07 **פלונית נ' פרקליט המדינה**, פ"ד סב(3) 206,231 וכן בג"ץ 625/18 **בונדרנקו נ' מדינת ישראל**, מיום 5.7.18, בעמ' 15 לפסק הדין).

הגיונה של הלכה זו טמון במוסכמה לפיה בית המשפט אינו מודע לתמונה הראייתית בכללותה ועל כן הוא יוצא מנקודת הנחה כי הצדדים המכירים את חומר החקירה אשר הוליד את כתב האישום, הגיעו להסכמה ביניהם מתוך איזון נכון של האינטרס הציבורי והפרטי, זה של המדינה וזה של הנאשם, כך שהתמהיל אשר נוצר, גם אם אינו יפה לעין או אינו ערב לאוזן – הרי שהוא מוצדק ונכון בנסיבות העניין.

היגיון זה נכון ויפה אף לתיק שבפניי.

על פי הצהרת ב"כ הצדדים, חומר החקירה המקורי בתיק דן הינו רב היקף, ואילו החומר המצוי בפניי כולל כתב אישום ובו ארבעה עמודים והודעה על הסדר טיעון מוסכם המחזיקה שני עמודים בלבד.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

שישה עמודים בפניי, ואלפים רבים בפני הצדדים ואני - איני מודע לתוכנם.

תמונת מצב זו משקפת את ההיגיון הטמון בהלכה אותה טבע בית המשפט העליון בעניין זה, ועל אף שאני, כמו כל מותב אחר היושב בדין מתבקש לאשר הסדר טיעון, חש כמי שתמונה חלקית בלבד עומדת לנגד עיניו, הרי שהאמת המשפטית היא זו הקובעת בעניין דנן, ואמת זו הוצגה על ידי הצדדים כפי שהוצגה, נבראה ונוצרה בעת שהודה הנאשם בפניי - ונקודת המוצא היא כי יש לקבלה.

העבירות המיוחסות לנאשם אינן כוללות זדון או כוונה להונות את שלטונות המס כעולה מסעיפי חוק אחרים המצויים הן בחוק מס שבח והן בפקודת מס הכנסה.

הערך המוגן אשר נפגע הוא בהיר ומובן מאליו – יכולתן של רשויות המס להביט אל תוך קירבה וכרעיה של הפעילות העסקית המתקיימת, וגזירת חיוב המס העולה מתוכה.

מעשיו של הנאשם יצרו חלון מעוות דרכו נאלצו שלטונות המס להביט על קיומה של העסקה המופיעה ב**אישום הראשון** וממנה גזרו את סכום המס המתבקש, ובעניינו של **האישום השני** – הוריד הנאשם תריס אטום על חברת 'ד.ר.א.ר. שירותי ייעוץ בע"מ' בעת שהעבירה לאחיו, שלמה דרעי, ובכך הותיר את הצוהר דרכו מביטים שלטונות המס ופקידי השומה לתוך החברה וספריה – סגור וחשוך.

מעשים אלו מנעו משלטונות המס לגזור את סך המיסים הנכון אותו יש להשית על הנאשם ועל החברה - ובכך נוצר פוטנציאל לפגיעה בקופה הציבורית, אם כי לא הוכחה פגיעה שכזו.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו הינו **פאסיבי** בכל הכרוך בשני האישומים המרכיבים את כתב האישום – שהרי הנאשם אך סייע לאחר לערוך הצהרה שאינה נכונה לרשויות המס מבלי שהיה השחקן הראשי באפיזודה המצוינת שם, ובאשר לאישום השני – מוסכם על הצדדים כי מדובר היה בהעברת עסקו של הנאשם לאחיו, עו"ד שלמה דרעי, תוך שינוע הכנסותיו מהעבר ובכל מקרה הציגו הצדדים תמונה אחידה לפיה עבירות המס המיוחסות לנאשם לא נבעו מרצון לרווח כלכלי.

נוכח כל אלו, ולאור הערכים המוגנים אשר צוינו ונפגעו, נסיבותיהן של העבירות והפסיקה הנוהגת, הרי שמתחם העונש ההולם בעטיו של כל אחד מהאישומים צריך שיחל **ממאסר מותנה משמעותי ויסתיים בשמונה חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות**.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

מעבר לכך, מאחר שמדובר בעבירות אשר המניע העומד בבסיסן הינו כלכלי, הרי שנכון יהיה להטיל ענישה כלכלית, בבחינת עין תחת עין וממון תחת ממון, וכאילו ניתן לומר כי הנאשם אשר יצר במעשיו פגיעה פוטנציאלית בקופה הציבורית – ימלא את חסרונה ואת חסרונו של הציבור באמצעות תשלום קנס עונשי אשר יעמוד על 50,000-250,000 ₪.

עד כאן – המעשים, ומכאן ואילך – העושה.

העונש המתאים

הנאשם שבפניי, יליד שנת 1959, בן 62 שנים, אב לילדים וסב לנכדים. בעברו, בשנת 1999 הורשע הנאשם בעבירות שונות, לרבות שוחד, אשר נעברו בשלהי שנות ה-80 של המאה הקודמת ונדון אז ל-3 שנות מאסר וכן ענישה נלווית. רוצה לומר, ב-23 שנים האחרונות לא הורשע הנאשם בעבירות נוספות, דומות או אחרות.

לזכותו של הנאשם יש לזקוף את העובדה כי החקירה בתיק דן התמשכה זמן רב, כ-7 שנים, והוא ללא ספק חש כמי שתלוי בין שמיים לארץ במשך פרק זמן משמעותי, ממתין להחלטה אשר תתקבל בעניינו, מקווה מחד ומתייאש מאידך, ובעיקר ממתין עוד ועוד.

בא כוחו המלומד של הנאשם, עו"ד נ. תל צור, דימה תקופה זו ל"להט החרב המתהפכת" העומדת בפתחו של גן עדן ובהתהפכותה היא מייצרת חוס מייסר המונע ממי שאינו מורשה לחזור לגן עדן לעשות כך.

כך הוא גם עינוי הדין, אשר כשמו כן הוא-מהווה עינוי של ממש המייסר את הנאשם יום אחר יום ופוגע בו באורח תדיר.

מעבר לכך, לא ניתן להתעלם מהעובדה, כי העבירות בשני פריטי האישום בוצעו בשנת 2013, וכיום מצויים אנו בפתחה של שנת 2022, דהיינו כ-8 שנים חלפו להן, פעולות חקירה בוצעו, משאים ומתנים נוהלו ובסופו של יום – כתב האישום הוגש שנים לא מועטות לאחר ביצוע העבירות ובכך קהה עוקצו של ההליך הפלילי ונחלשה מטרתו, ועניין זה הינו בעל השפעה משמעותית בקביעת מקומו של הנאשם במתחם העונש ההולם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

עוד יש לציין את החלטתו של מר אביחי מנדלבליט, היועץ המשפטי לממשלה, מיום 8.1.21, המלמדת כי התיק דגן החל תוך חשד רחב היקף לעבירות של שחיתות שלטונית, והסתיים בעבירות מיססים מינוריות המצויות ב**רף התחתון** של משפחת עבירות זו.

בנוסף יש לשקול לזכות הנאשם, כי בשני העשורים האחרונים לא נרשמו לחובתו עבירות נוספות והוא נטל אחריות על מעשיו, וזאת כפי שעולה מדבריו האחרון ומהודאתו בעובדותיו של כתב האישום.

הודעת ההסדר מלמדת כי הנאשם החליט להתפטר מכנסת ישראל. על פניו, מדובר בהודעה אשר אינה קשורה להליך הפלילי, אין בה כדי ללמד על סנקציה פלילית כזו או אחרת המהווה חלק מהסדר הטיעון ועניין זה מעלה תמיהה – מדוע אם כן, נכתב סעיף זה ומה הוא בא ללמדנו?

אלא, שמדובר בנסיבה חשובה הבאה ללמד שתי נקודות חשובות אודות הנאשם.

הראשונה, הנאשם, איש ציבור מזה כשנים רבות, מדיר עצמו מעתה מרצון מעיסוק בצרכי ציבור. שיקוליו הרחבים אינם פרושים בפניו, אך נדמה כי תולדות חייו מלמדים כי הוא ראה בהיותו נבחר ציבור ייעוד ודרך חיים, וכעת נוכח התיק דגן ואישומיו – הרי שהוא מוותר על כך, וזאת מרצונו.

אין זה קורבן קל למי שמיצב עצמו כשליח ציבור בעשורים האחרונים ונדמה כי המאשימה עצמה רומזת על כי היא רואה בכך חלק מן העונש אשר אותו הטיל הנאשם על עצמו.

הנקודה השנייה, הינה מניעתית בטיבה.

כל החושש מן הנאשם ומפגיעתו בקופה הציבורית ויטען כי קיימת בו מסוכנות בכל הכרוך במשאו ובמתנו בענייני ממון הרבים או היחיד - יוכל למצוא מנוח לחשש זה ולומר בוודאות כי הנאשם לא ייגע עוד בצרכי ציבור הכורכים בתוכם עיסוק כלכלי, וזאת בשל התרחקותו מהזירה הציבורית.

ולכך יש להוסיף נקודה נוספת הכרוכה בנזק הריאלי אשר נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם. הצדדים לא הציגו בפניי הוכחה או ראיה לנזק שכזה, אך גם אם נגרם נזק – חזקה על הנאשם שישלם את כל חובותיו לרשויות המס, וזאת כעולה מכתב אשר הוגש לעיוני ביום 25.1.22 הממוען אל פקיד השומה הרלבנטי ובו מבקש הנאשם לערוך שומה מחודשת ולברר את חובותיו לרשויות המס, ככל שהם קיימים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

לחובתו של הנאשם, מאידך, יעמוד עברו הפלילי אשר צוין לעיל, וההנחה כי מי שנכווה ברותחין- ראוי היה שייזהר בצוננין. ציפייה זו, למרבה הצער, לא מולאה ולא קוימה.

לזכותו ניצב עינוי הדין המתמשך, כוונתו של הנאשם לתקן את המחדל המיסויי אשר נוצר, ועזיבתו את הזירה הציבורית, כאמור.

שילובם של שיקולים אלו מלמד, כי הנאשם מצוי, אם כן, בחלקם **התחתון** של מתחמי הענישה אשר צוינו לעיל, ומכאן שהעונש המוסכם אשר הוצג על ידי הצדדים הינו ראוי בנסיבות העניין, הן לנוכח העבירות ועוצמתן, הן לנוכח טיבו של הנאשם ונתונו האישיים, והן לאור המידע המצוי בידי הצדדים ומקורו בחומר החקירה ואשר את השלכותיו כימתו הם באופן נכון ומאוזן בעת שכרתו את הסדר הטיעון.

המחוקק מלמדנו כי מטרת הענישה הינה גמול והלימה, היינו, ידע החוטא כי מעשיו מנוגדים לאינטרס הציבורי והעונש הינו תגובה נגדית למעשים אלו.

סגוריו של הנאשם מופקדים על האינטרס האישי המיוחס לו, ובטוחני כי גם במקרה זה הם עשו את מלאכתם נאמנה, אך מאידך, המאשימה מופקדת על האינטרס הציבורי וטיעוניה מלמדים כי היא שקלה את הסדר הטיעון ואת פרטיו במשקפיים ציבוריות אלו, ומשהוציאה את מסקנותיה, המקובלות אף על הנאשם, הרי שאני סומך את ידי על אנשיה אשר שקלו ומדדו בפלס את הנדרש והוציאו מתחת ידם את הסדר הטיעון המונח כיום לפניי.

זאת ועוד. הפסיקה אשר הגישה המאשימה מלמדת כי בעבירות דוגמת העבירות המיוחסות לנאשם דנן, נקטו בתי המשפט כולם בענישה הכוללת קנס כספי, מאסר מותנה ולעיתים נדירות אף מאסר קצר בדרך של עבודות שירות.

כך עולה, למשל מגזרי הדין הבאים אשר הוגשו לעיוני :

ת"פ 1346/00 **מדינת ישראל נ' כהן מאיר**, מיום 5.3.01- שישה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס כספי בסך 7,500 ₪.

ת"פ 5122/02 **מדינת ישראל נ' נילי הרפז**, מיום 3.11.02- שלושה חודשי מאסר אשר ניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, שבעה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס כספי בסך 30,000 ₪.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

ת"פ 64447-12-18 **מדינת ישראל נ' האחים מעלומי**, מיום 22.12.20 - חמישה חודשי מאסר על תנאי וזאת למשך 3 שנים, קנס כספי בסך 10,000 ₪ והתחייבות בסך 25,000 ₪.

ת"פ 33792-11-09 **מדינת ישראל נ' ח'אלדי**, מיום 27.3.14 - חמישה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך שנתיים וקנס כספי בסך 5,000 ₪.

ת"פ 9007-02-13 **מדינת ישראל נ' סולטאן**, מיום 17.9.15 - שישה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 3 שנים וכן קנס כספי בסך 5,000 ₪.

כמו כן, הוצג לעיוני מקבץ מהחלטותיה של וועדת הכופר ברשות המיסים משנת 2018 ובה החלטות שונות בעבירות התואמות את כתב האישום דנן, הן באיכותן והן בהיקפן, והעונש אשר נגזר בעניינן הוא תשלום כופר בלבד, ללא הליך פלילי נלווה (כך למשל החלטות מס' 15/18 ו-40/18).

שוב יובהר, כי הקנס אשר הוטל אינו קשור לחובותיו של הנאשם לרשויות המס, אשר עתידים להתברר בהמשך, כאמור. הוא מהווה רכיב עונשי במהותו, ועל כן נוכח היקפו, הוא תוספת עונשית של ממש – ומשכך הוא נדבך חשוב בסיווגו של הסדר הטיעון שלפניי כסביר ומאוזן.

לסיכום יש לומר, כי הסדר הטיעון אשר הוצג הינו מאוזן וראוי, תואם לנסיבותיו המיוחדות של כתב האישום דנן ולאופיוניו של הנאשם שבפניי, והוא אף תואם את הפסיקה הנוהגת.

הבהרה נוספת לעת סיום.

אמצעי הענישה אשר הצדדים הסכימו עליהם הינם חד צדדיים וכיוונם הוא כיוון אחד – מבית המשפט אל הנאשם. כך הוא המאסר המותנה וכך אף הקנס. מלבדם, במסגרת הענישה המוסכמת, ניתן מקום צנוע מדי לקולו של הנאשם.

קולו של הנאשם נשמע בדברו האחרון, ובו ניכרו קבלת האחריות והאופן שבו הוא רואה את מעשיו.

הנאשם שלפניי, מר אריה דרעי, בדברו האחרון, תיאר ארוכות את שיקוליו ואת התחבטויותיו באשר לדרך ניהולו של התיק דנן, אם בדרך של ניהול התיק ושמיעת הראיות, ואם בדרך של הסכמות והסדרים – כל דרך והתועלת הטמונה בה אל מול הנזק הנלווה אליה. אלא שבסופם של השיקולים השכלתניים, עמד הנאשם, שר לשעבר וחבר לשעבר בכנסת ישראל, ונטל הנאשם אחריות על מעשיו (פרוטוקול הדיון מיום 25.1.22, עמ' 13 שורה 21)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

אין מדובר באמירה סתמית, דווקא כשיוצאת היא מפיו של הנאשם דן, אשר שבילי ההגות היהודית וההלכה נהירים לו, והוא יודע לבטח את שלביה של החזרה בתשובה שאותה מונה הרמב"ם (רבי משה בן מיימון, מגדולי חכמי ישראל- המאה ה-יא' לספירה), ואלו הם:

"מה היא התשובה?"

הוא שיעזוב החוטא חטאו, ויסירו ממחשבתו,

ויגמור בלבו שלא יעשה עוד...וכן יתנחם על שעבר...

וצריך להתוודות בשפתיו ולומר עניינים אלו שגמר בלבו..."

(רמב"ם, משנה תורה, הלכות תשובה, פרק ב' הלכה ב')

מדובר במפת דרכים ברורה ובהירה, המשרטטת דרך ברורה בין החטא כתחנה ראשונה, אל התשובה כתחנה אחרונה ורצויה.

הנאשם אכן **עזב את החטא** ויש להניח כי גם הקפיד **להסירו ממחשבתו**, ואת זאת נלמד מקורותיו בשני העשורים האחרונים במהלכם לא נרשמו לחובתו הרשעות נוספות.

בהודאתו לפני ובנטילת האחריות אשר עליה הצהיר, נדמה כי **גמר בליבו** שלא לעשות כן ואף הביע צער **והתנחם על העבר**, והפטיר בסיפא של דברי הרמב"ם ונהג לפיהם - **"וצריך להתוודות בשפתיו ולומר עניינים אלו שגמר בליבו"**.

לא סתם בחר הרמב"ם בתחנה ה"לפני האחרונה", בטרם תגיע התשובה השלמה, והיא כוללת אמירה אקטיבית, בפה ממש, של החוטא לפיה לא יחטא שוב. יש בכך הצהרה ברורה אשר נאמרת מפי הנאשם עצמו, מרצונו וביוזמתו, לפיה צעד בדרך לא ראויה, וכעת באמירתו האקטיבית – הוא מנתק עצמו באורח סופי מהחטא ומהפשע, ובכך תיעשה תמונת העונש שלמה יותר. כך עשה הנאשם, לשם הוליכו הסדר הטיעון ומשהושלם התיב, אם כן, ושלביה של מפת התשובה הושלמו כולם – הגיע העת לגזור את דינו של הנאשם, וכך אעשה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56231-12-21 מדינת ישראל נ' דרעי

סוף דבר

על הנאשם, אם כן, ייגזרו העונשים הבאים :

1. שנים עשר (12) חודשי מאסר בפועל אשר לא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם על אחת מן העבירות בהן הורשע, וזאת תוך שלוש שנים מהיום.

2. קנס בסך 180,000 ₪ או שנת מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים בני 9,000 ₪, הראשון שבהם ביום 1.5.22 והיתר בכל ראשון לחודש שלאחריו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום .

ניתן היום, ל' שבט תשפ"ב, 01 פברואר 2022, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.

שמואל הרבסט, נשיא